

Chương 19

Đêm đó, sau khi kết thúc công việc, Phó Đình Xuyên quay lại phòng hóa trang tháo trang sức.

Khuong Diệu vẫn như mọi khi, đứng sau lưng anh, cẩn thận gỡ từng miếng nhựa cao su bám chặt. Tóc của Phó Đình Xuyên vốn không dài, nhưng cũng không phải kiểu đầu đinh, các nam ngôi sao để kiểu tóc đầu đinh không nhiều lắm, bởi vì nhiều khi tóc phải có một chiều dài nhất định để tạo kiểu.

Các ngôi sao trẻ thường có nhiều phong cách, từ tóc dài cho đến kiểu ngoan hiền dễ thương, còn với ngôi sao lão làng như Phó Đình Xuyên, chỉ trong các lễ trao giải hoặc khi diễn những nhân vật hiện đại, còn lại phần lớn anh đều mặc tây tang giày da.

Để phối hợp với việc xây dựng hình tượng nhân vật, bình thường tạo mẫu tóc sẽ phải xịt keo rồi gắn tóc giả lên mới giữ chắc được.

Giống như bộ phim điện viên mà anh vừa đóng, nhân vật là một tên mặt người dạ thú, bề ngoài thì nhã nhặn nhưng bên trong lại bại hoại cực kì, cho nên tạo hình nhân vật này là quả đầu lớn và chiếc kính mắt mạ vàng.

Phó Đình Xuyên có một cái cằm rất đẹp, cũng rất cân đối, giữa cằm có một khe rãnh nhỏ, bình thường nhìn qua sẽ khó nhận ra, nhưng nếu nhìn kĩ, nó còn toát ra một vẻ gọi cảm hiem thấy.

Khuong Diệu tháo từng lọn tóc, lấy khăn ướt ra, một tay vén tóc mái của anh lên, một tay lau xung quanh phần cằm.

Mỗi ngày đều nhiều đó việc, có lẽ hơi đơn điệu, nhưng không biết vì sao, cô không thấy thiếu kiên nhẫn chút nào.

Về phần Phó Đình Xuyên, sau khi tháo trang sức xong anh sẽ mở 4G lên xem video theo dõi Tiểu Mễ Đoàn... dù là trên màn ảnh không thấy mèo ở đâu, thế thì anh có thể nhìn đồ dùng trong nhà chăm chú, nhìn thật lâu, để lòng không dao động rồi lại nhìn sang nơi khác.

Con người ta lúc nào mà chẳng muốn nhìn thứ mình thích. Khuong Diệu cầm lược chải đầu cho anh, rồi chạy ra sau, matxa da đầu. Hôm nay, ngoại trừ việc cần làm, hình như cô còn muốn nói với Phó Đình Xuyên vài câu.

Buổi chiều anh sai người đưa ly sữa nóng tới, cô còn chưa biết phải nói cảm ơn thế nào? Chỉ đơn giản là cảm ơn thôi sao? Có nhiều chuyện cô rất muốn nói

ra, rất nhiều nghi hoặc cô không cách nào hiểu rõ, muốn hỏi thật kĩ càng, anh khiến cô tâm can rối loạn như thế, rốt cục là muốn sao?

Tình cảm trong lòng lại dấy lên, động tác trên tay Khương Diệu không hề ngừng lại, cô khẽ hỏi: “Anh Phó, vì sao hôm nay anh lại đưa đồ uống cho em?”

Cô gắng hỏi thăm chuyện em bị đau bụng sinh lý, rồi còn đưa đồ uống tới. Chẳng lẽ đối với fan nào anh cũng tốt thế sao? Đa số phụ nữ đều sẽ có tâm lý nghi ngờ, như một quả cầu tuyết, một khi có manh mối, nó sẽ càng lăn càng lớn, sớm muộn gì cũng đổ ập.

Giống như lúc này đây, rơi thẳng vào đầu của Phó Đình Xuyên.

Anh Phó, vì sao hôm nay lại đưa đồ uống cho em? Nhưng lời này, ngoại trừ hai chữ “anh Phó” là tương đối lễ phép kia ra, rõ ràng là đang chất vấn người đàn ông đang có hành động mập mờ với mình. Nếu là người yêu, ngược lại, từ “Anh Phó” lại có vẻ khá tình thú. Huống chi giọng của cô vẫn nhẹ nhàng như thế, như cô kỹ mặt mũi của anh, như e ngại người bên cạnh nghe thấy, sẽ nghĩ họ có tư tình. Thực ra làm gì có những điều đó.

Trong phòng làm việc, Khương Diệu chưa bao giờ thử thăm dò tình cảm riêng tư của anh, đây là... lần đầu tiên. Quả nhiên, như cô đoán, khoảng cách giữa hai người vẫn còn rất lớn. Sau khi hỏi xong, Phó Đình Xuyên hơi sững lại, không phản ứng gì. Thật lâu sau, anh tắt màn hình điện thoại đi, đứng dậy. Không nói gì rồi đi mất.

Lần đầu tiên không đợi đến khi Khương Diệu làm xong công việc tẩy trang, cứ thế rời đi. Nói dễ nghe thì là đi không từ biệt, nói khó nghe, đó là chạy trôi chết.

Trở về khách sạn, Phó Đình Xuyên ngồi chơi với mèo, nhưng hóa ra việc này cũng không thể làm tâm tình lo nghĩ và nóng nảy của mình bình tĩnh được. Anh đi tới đi lui hai vòng rồi gọi điện thoại kéo Từ Triệt tới.

“Anh làm gì thế hả? Sao cô ấy lại biết ly sữa đó là tôi nói anh đưa sang?” Phó Đình Xuyên ngồi trước bàn làm việc, một tay đỡ trán nói thẳng vào vấn đề. Từ Triệt đang đứng bên cạnh, dáng vẻ như tiểu thái giám hậu hạ vạn tuế gia, “Trên ly sữa tôi đưa tới có họ của cậu mà”.

“Mẹ nó, anh có bệnh à”. Hiếm khi Phó Đình Xuyên nổi điên như thế.

“Không được ghi à?” Từ Triệt chớp mắt. Phó Đình Xuyên đưa hai ngón tay xoa xoa huyệt thái dương, “Anh giả làm người đưa không được sao?”

“Muốn theo đuổi là cậu mà”.

Phó Đình Xuyên hỏi lại: “Ai theo đuổi cô ấy?”

“Cậu chứ ai”. Từ Triệt kéo ghế tới ngồi bên cạnh, tiếp tục giảng co: “Cậu đừng nói là cậu không thích cô ấy”.

“Vì sao anh nghĩ tôi thích chứ?” Phó Đình Xuyên trăn môi tơ vò không cách nào giải thích.

Nhìn là biết giả bộ, trong lòng Từ Triệt cười lạnh: “Chẳng lẽ cậu chỉ thích tay người ta thôi hả? Thế thì mỗi ngày nhìn trên weibo một chút là được rồi, mắc gì mà không nở để người ta ngủ gân cửa sổ, có đập vào cửa sổ cũng là đầu của người ta mà! Còn không nở bỏ ai kia chưa tiêm vắc xin phòng đại, nhiễm trùng cũng là máu ai kia! Rồi không nở để người ta dầm mưa, ướt cũng là tóc người ta! Không nở để người ta bị đau bụng kinh đến chết đi sống lại, đau cũng tử cung của họ nhé! Mấy chuyện này liên quan gì tới tay à? Không cùng tổ với cô ấy còn sai tôi chạy sang ngó nghiêng, nếu mà vì tay cậu muốn tôi sang đó làm gì? Mắt tôi có chức năng chụp hình chắc? Có thể chụp tay cô ấy rồi gửi về cho cậu mặc thời tiết thế nào cũng không gián đoạn à? Giờ chỉ có mình tôi thôi, sao không chịu thừa nhận đi, còn giấu cái gì, tôi biết cả mà”.

“...” Phó Đình Xuyên không cách nào phản bác, tay để bên mắt trái đặt xuống, chậm chạp nói: “Được, cứ cho là tôi thích cô ấy đi, nhưng tôi không thích người khác giúp tỏ tình kiểu đó, nói thế anh hiểu chưa?”

“Thì cậu tự đi đi, tôi có muốn làm đâu!” Từ Triệt cười quái dị: “Ha ha, cậu mà tự đi, chắc người ta đã lập gia đình sinh con để cái rồi ấy chứ, còn cậu vẫn còn đứng đó giả bộ”

“Ai giả bộ?”

“Còn ai nữa”.

Ừ, anh “giả bộ” đấy, dù rằng anh không tình nguyện nhận nó chút nào. Phó Đình Xuyên không muốn tiếp tục chủ đề này nữa, nhưng trong lòng vẫn còn sợ hãi về chuyện tối nay: “Trước khi anh hành động không thể xin ý kiến cấp trên được à?”

“Xin có nghĩa là không được hành động đó”. Từ Triệt quay về lại chủ đề cũ: “Hôm nay cô ấy hỏi hả? Hỏi sao?”

“Cô ấy hỏi thẳng tại sao tôi lại đưa đồ uống cho cô”. Phó Đình Xuyên trả lời.

“Ha ha ha, sau đó thì sao”.

“Tôi bỏ đi”.

“Cậu bỏ đi?”

“Ừ”.

“Cậu đi? Không nói gì?”

“Tôi để rơi di động trên ghế ngồi”.

“Có ý?”

“Ừ”.

“Cô ấy đuổi theo trả hả?”

“Đúng”.

“...”

Nói đến chuyện hôm qua, Khương Diệu mới đúng là thực sự sợ hãi, cô thức dậy, trong lòng dường như vẫn còn hỗn loạn, Có lẽ Phó Đình Xuyên đi quá nhanh, điện thoại rơi xuống ghế ngồi. Cô vừa chạy ra ngoài thì anh đã trên đường đến ga ra ô tô, may mà chưa kịp đi ra.

Anh đi dưới ánh đèn mờ mịt, không nhanh không chậm, màu cam nhạt và đen sẫm, một nửa là lửa nóng, một nửa là núi băng. Khương Diệu chạy phía sau, không bao lâu đã đuổi tới kịp, vội vàng ngăn anh lại. “Anh Phó, điện thoại di động anh để quên ở phòng hóa trang này”. Cô thở hồng hộc đưa trả. Phó Đình Xuyên nhận lấy, mỉm cười cảm ơn.

Khương Diệu ngây người, khuôn mặt này đúng là dễ nhìn thật: “Không sao ạ, nên làm mà”.

Phó Đình Xuyên nói tiếp: “Thế là được rồi”.

“Cái gì được rồi?” Khương Diệu dần hít thở bình thường.

“Buổi chiều tôi đưa đồ uống cho cô, tối cô chạy lại đưa di động cho tôi, đều là nên làm cả đấy”. Anh nói, nét mặt có phần vui vẻ, cũng thân thiết hơn nhiều: “Trợ lý Từ vô tình nói chuyện cô không thoải mái, nên tôi nói anh ấy mua ly nước nóng đưa sang, vốn người này cũng không tình nguyện đi, sợ bị hiểu lầm. Nên tôi nói lấy danh nghĩa của tôi mà đưa, anh ấy mới chịu đồng ý. Tôi tưởng quan tâm tới fan cũng là chuyện nên làm”.

Hóa ra là bị trợ lý Từ ép phải kí họ của mình vào đó sao? Khương Diệu dần hiểu ra ngọn nguồn sự việc rồi, quả là cô suy diễn nhiều quá. Có lẽ cô vẫn hi vọng Phó Đình Xuyên có thể có chút tâm tư gì đó với mình.... Nhưng sự thật chứng tỏ rằng, tên của cô nên đổi thành Khương ảo tưởng cho rồi.

“Mẹ nó, cậu tệ quá”. Từ Triệt nghe đầu đuôi câu chuyện xong suýt nữa phun ra ngụm máu. Cái tên Phó Đình Xuyên tệ bạc này, biến anh từ trợ lý tốt thành tảng đá ngáng chân kiêu đó đây.

Phó Đình Xuyên để nắm tay lên miệng, ho nhẹ hai tiếng, làm như định thần rồi nói: “Sau này đừng làm thế nữa, mọi chuyện phải phù hợp kịch bản”.

Tuy không biết rõ vì sao Khương Diệu biết ly sữa đó là do anh đưa tới, nhưng nhìn cô thay đổi sắc mặt như vậy, anh liền nghiêm túc “nói hươu nói vượn” vô cùng cẩn thận, bộ não hoạt động hết công suất mới có thể dẫn dắt cô đến một tình huống khác.

Cứ thoát thân cái đã. Nhưng sau đó còn một đoạn nữa, Phó Đình Xuyên chưa kể hết cho Từ Triệt. Đó là sau khi tạm biệt Khương Diệu, đi chưa được hai mét cô đã đuổi theo lần nữa.

Đúng thế, Khương Diệu ngăn Phó Đình Xuyên lại, hóa ra cô không yên tĩnh như vẻ ngoài, trong lòng vẫn có không thể cam tâm. Lấy hết dũng khí và nhiệt huyết còn sót lại không nhiều lắm, cô hỏi: “Chẳng lẽ với fan nào anh cũng tốt thế sao?” Cô không tin.

Phó Đình Xuyên trầm mặc một lát, giống như đánh thái cực quyền vậy, anh đẩy vấn đề đó về lại cho cô: “Thế cô thì sao, cô hi vọng tôi sẽ đối tốt với tất cả fan của mình thế hả? Hay là.. chỉ với một fan duy nhất mà thôi?”

Anh chăm chú nhìn cô, ánh mắt trầm tư như chứa một nơi bí ẩn, đen bóng lạ thường. Khương Diệu không còn hăng hái được nữa... cô đỏ mặt. Lòng rối ren, như ánh sao sáng trên bầu trời. Những giận dữ bức xúc không còn sót lại chút nào, may có cảnh đêm che khuất, không để cho phản ứng của cô bộc lộ rõ ràng quá mức. Cô không biết.

Thực sự cô không biết phải trả lời thế nào, như thể cả hai đáp án đó đều không đúng. Cô muốn tìm lí do, vậy mà cuối cùng lại bị ném một vấn đề nan giải, bức bối không biết phải nói gì. Tóm lại, quá thất bại rồi! Khương loser!

Khương Diệu hận không thể đập đầu xuống đất hai phát cho tỉnh đầu ra.

Từ đó Khương Diệu không có cách nào đối mặt với Phó Đình Xuyên nữa. Cô cảm thấy, cảm thấy những ảo tưởng của bản thân đều bị anh nhìn thấu. Mà Phó Đình Xuyên cũng không biểu hiện thái độ gì khác lạ. Cứ thế vài ngày yên ổn trôi qua, cảnh quay cuối cùng của Phó Đình Xuyên bắt đầu vào ban đêm.

Vì thế, cả ngày hôm đó Phó Đình Xuyên không đến studio. Mãi đến xế chiều hơn sáu giờ, Khương Diệu nhận được điện thoại của thầy gọi quay về phòng

trang điểm, hóa trang lần cuối cho Tiết Thiệu. Lần cuối... Thời gian trôi qua thật nhanh.

Khuong Diệu thu dọn đồ dùng xong thì chạy về phòng hóa trang. Phó Đình Xuyên đã ngồi ở đó, một mình anh, Từ Triệt cũng không có bên người. Máy cô bé ở phòng trang phục sát vách đang thì thầm to nhỏ, hầu như không nghe rõ. Vì thế, toàn bộ không gian này, chỉ có hai người họ.

Là lần cuối cùng, giống như rất nhiều lần trước đó, Khuong Diệu trang điểm đơn giản cho anh. Sau khi đánh phấn xong, cô từ từ buông thõng tay xuống, nhìn người kia đang nhắm mắt nghỉ ngơi thì nhỏ giọng: “Xong rồi”.

Mỗi một lần, cô đều không đành lòng đánh thức anh, người này quay phim thật sự quá vất vả.

Vì quãng thâm trước mắt ngày một đậm lên, phấn che phải dùng mỗi ngày một dày.

Cô rũ mắt xuống nhìn hai tay mình, những lần đụng vào anh, gương mặt, khoe miệng, mặt mày, tóc, tất cả đều được cô giữ trong tay mình, sau hôm nay sẽ khó còn có được.

Nhưng mà, nếu không phải đoàn làm phim này đồng ý mời phòng làm việc của các cô đến trang điểm cho “Thái Bình”, có lẽ cả đời này cô cũng không có cơ hội thấy được Phó Đình Xuyên ở một khoảng cách gần như thế.

Phó Đình Xuyên mở mắt ra, nhìn qua gương là vành mắt đỏ hoe như thỏ trắng của Khuong Diệu, nhưng khoe miệng cô lại cong lên. Cô bé lại sao rồi, nhìn anh mà vừa khóc vừa cười thế. Cô vội nghiêng mặt đi, bắt đầu dọn dẹp đồ đạc ngổn ngang trên bàn, lần đầu tiên luống cuống tay chân như thế. Phó Đình Xuyên yên lặng nhìn cô cất từng chai chai lọ lọ, vụn từng nắp một rồi xếp vào trong túi. Trong thế giới của anh cô có một đôi tay đẹp nhất, cũng là niềm vui sướng bất ngờ lần đầu anh gặp phải. Chỉ là cô chưa biết mà thôi.

Một lát sau lòng ngực Phó Đình Xuyên thoáng phập phồng, anh gọi: “Khuong Diệu”.

“Dạ?” Động tác trên tay dừng lại.

“Tôi sắp kết thúc quay phim rồi”. Anh bình tĩnh nói, anh phải đi. Lòng cô càng thêm rối loạn, càng cố gắng dọn dẹp để dời lực chú ý của mình, cuối cùng ánh mắt rơi xuống một chấm đỏ trên mu bàn tay, không biết bị thứ gì cọ lên. Cô chà lung tung chỗ đó, tránh nhìn Phó Đình Xuyên, khổ sở đến mức muốn rơi nước mắt.

Cô khẽ nói: “Thế thì tốt rồi, rốt cục anh cũng được nghỉ ngơi”. Phó Đình Xuyên như kiêu đang trêu chọc: “Không có quà chia tay à?”

“Có phải tốt nghiệp trung học đâu mà cần quà”.

Khuong Diệu dừng động tác rồi thu tay lại, thoáng mỉm cười. Cô nghĩ, hóa ra cười một cái cũng sẽ mệt mỏi đến thế, khó đến thế.

Phó Đình Xuyên vẫn chăm chú nhìn cô, cô có thể cảm giác được, sau đó cô nghe anh nói: “Cám ơn cô, thời gian qua đã vất vả rồi”.

“Không sao đâu, là công việc mà, em có tiền lương”. Cô nói xong lại mím chặt môi.

Phó Đình Xuyên vẫn ngồi ở đó, lù lù bất động, giống như không biết ở studio còn rất nhiều người đang chờ mình: “Không có gì muốn nói sao?”

“Không có”.

“Tổng kết công việc cũng không?”

“Không...”

“Tâm tình trong thời gian qua?”

Anh cứ một mực hỏi thăm dò, sợ sẽ đường đột dọa cô bé này mất.

Khuong Diệu vừa định phản xạ nói “Không”, lại vừa muốn tỏ lộ hết mọi chuyện. Không nên như thế, giống một cô bé giận dỗi người ta, vừa ngây thơ vừa buồn cười lắm.

Có lẽ cô sẽ trả lời câu hỏi của anh, dù sao cũng chia tay, cũng nên làm một chuyện có ý nghĩa.

“Anh vừa hỏi trong khoảng thời gian này em có tâm tình gì đúng không?:

Rốt cục cô cũng dám nhìn anh rồi.

“Ừ”.

Phó Đình Xuyên nhìn vào đôi mắt cô, không dời mắt.

“Đây này, tâm tình của em”.

Cô cầm một lọ trang điểm trên bàn, đưa tới trước mặt anh. Đó là một lọ kem nền Make up forever, vừa lác nhẹ, dung dịch bên trong lại chao chao. Một lọ kem nền như thế, hết sức bình thường, nhưng cũng rất kì lạ. Thấy anh không

thèm giấu vẻ hoang mang, Khương Diệu cảm thấy hơi buồn cười, nhưng sau khi bật cười, cô lại càng chua xót.

Là người đàn ông cô hâm mộ đấy, đáng yêu như thế, mãi mãi sẽ không hiểu được điều cô muốn biểu đạt. Nhiều ngày trôi qua, anh ở bên cô, những cảm giác cô có, toàn bộ tâm tình đó, chính là như vậy đấy.

Đêm mấy ngày trước, thái độ của anh rất lạ, khiến cô nhiều khi muốn nói hết lời trong lòng, nhưng lại kìm nén lại, không hề thốt ra. Muốn cô yên lặng nhìn anh cũng được, không nói câu nào cũng không sao, cô đều có thể làm được. Chỉ là, thời gian này thực sự quá khó quên, mọi chuyện xảy ra đều rất đẹp, đẹp đến mức khiến người ta mất hồn, cũng tan biết rất nhanh, nhanh đến mức không kịp cho người ta chuẩn bị, trên chai kem nền đó, anh không hề biết, nó còn có một cái tên, Cuộc đời phù du.

Mà giấc mộng đó, chính là anh.